

Honolulu og drømmen om sydhavet.

Astrid Nora Ressem

Da Ernst Rolf i januar 1919 åpnet sin kabaret i Logens store sal, brakte han samtidig med seg storslageren Honolulu til Norge. Den ble en sann landeplage i begynnelsen av 20-årene, og Jens Book Jenssen sørget for å holde den varm utover mot midten av århundret. Ernst Rolf var en av datidens store trendsettere og Honolulu føyde seg fint inn i rekken av sanger, revyer, filmer og reiseskildringer som handlet om de paradisiske sydhavsøyene.

Mange nordmenn på 1920-tallet satt foran radioen og lette seg fram til hawaii musikk, eller kanskje hadde de en eller flere 78-plater med et hawaii orkester. På 30-tallet tok det helt av med artister som "Den norske Hawaii-kvintett med refrengsang av Severin Nythe", Hawaii kvintetten med refrengsang av Jens Book Jenssen", "Jolly's Hawaii-orkester med refrengsang av Steinar Jøraandstad" og svenske "Assmanfamilien".

Hawaii orkestrene bestod av en eller flere hawaii gitarer/steel gitarer, vanlige gitarer og slagverk. Noen orkestre brukte også fiolin eller trekkspill som vekslet med hawaii gitaren på å spille melodilinjen. Den karakteristiske "Hawaii-sunden" ble viktig; de glidende tonene på intervallene og den syngende, litt metalliske klangen fra gitaren. Tempoet ble bedagelig slentrende og sangen smektende. På enkelte innspillinger kan det høres fuglekvisper og bølgesus i bakgrunnen.

Sangtekstene var oftest en hyllest til sydhavsøyenes natur og til øyerikets kvinner. Ingen arbeider på sangrikets Hawaii. Man bare sitter under palmetrærne og hører på bruset fra Stillehavet, så bader man litt i en blå lagune, hører på gitartoner og sang, ser på en hulapike eller man bare ser på månen. Helst alt på en gang. Ikke så rent få av sangene hadde en klar erotisk undertekst, og mange av titlene henspilte direkte på møter med kvinner som Hula Lou, Kula Lou, Loulo og Hulali. Her kunne man i rikt mon drømme seg bort i et slags jordisk paradisk der nytelse og letthet stod i sentrum, - en ventil mot dagliglivets strev og bekymringer. Og fra Honolulu med sin lette og friske stil til et mer og mer smektende uttrykk som i etterkrigstidens Aloha-oe og Jul på Hawaii, har folk danset og drømt seg bort til denne musikken.

Honolulu

Jeg har seilet rundt i verden,
men den aller beste ferden
til Honolulu på Hawajis strand
aldri noen gang jeg glemmer,
ti en drøm jeg alltid gjemmer
om Honolulu, hvor en dag jeg gikk i land.

Refr.:

I Honolulu
går man påkleddt som en zulu
med ring i nesen på zuluvis.
Men for øvrig er kotymen
at man sparer på kostymen.
Følg med meg til Honolulu, der er et paradis!

Da jeg ville ut og bade,
møtte jeg en sjokolade-
brun deilig pike med en munn som lakk.
Under palmer med bananer
lærte jeg malayervaner.
Hva skal man der med hansker, frakk og chapeau-claque?

Refr.

Der på stranden av Hawaji
hvor en palme står med svai i,
min grav skal redes, når jeg engang dør.
Når i himlen inn jeg lunger,
sitter englene og dunker
på ukulele, og jeg synger med som før:

Refr.